

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg vil takke for ministerens tilsagn om, at han ikke vil modvirke en forbedring på dette område, men der var noget i ministerens udtalelse, som jeg synes var lidt uklart. Jeg fremhævede i mit indlæg, at kløften mellem forsørgeres og ikke-forsørgeres løn var blevet større i løbet af 1955, men ministeren talte, som om der hele tiden var sket en forbedring i ikke-forsørgeres løn sammenlignet med forsørgeres. Mit spørgsmål er derfor nu, om ministeren ikke er enig med mig i, at der er sket en forværring i ikke-forsørgeres lønmæssige stilling i løbet af 1955, og i, at man ved den nyordning af hele lønsystemet, der nu skal foretages, må være opmærksom på, at forholdet ikke forværrer yderligere til skade for ugifte og samgifte, men tværtimod bør gå den modsatte vej, og det selvom priserne fortsat skulle stige.

Finansministeren (Kampmann): Jeg er ked af, hvis jeg har sagt noget, der står uklart for det ærede medlem. Der er sket en forbedring af lønnen til de omtalte tjenestemænd indtil 1954, og derefter er der sket en forskydning i den modsatte retning. Når tjenestemandorganisationerne nu ønsker forholdet drøftet, går jeg ud fra, at det er for at modvirke denne forværring. Det vil jeg altså ikke modsætte mig at forhandle om.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om toldafgifterne m. m.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 3771).

Forhandlingen genoptoges.

Udvalgets ordfører (Lars P. Jensen): Jeg skal her ved toldlovsforslagets anden behandling gøre nogle bemærkninger på mit partis vegne. Skulle jeg gøre nogle bemærkninger om de ændringsforslag, jeg før på flertallets vegne anbefalede, skulle det være, at vi fra socialdemokratiets side ikke er lige

henrykte for dem allesammen, men vi kan, som jeg sagde før, give tilslutning til dem.

Det er klart, at ved udvalgsbehandling af et lovforslag som dette, hvor forbruger- og producentinteresser — eller skal jeg sige importør- og fabrikantinteresser — står så skarpt overfor hinanden, må der komme deputationer eller henvendelser. Det er for så vidt også kun godt, at lovgiverne får talt med det praktiske livs mænd, folk fra værksted og kontor, om jeg må sige det på den måde; jeg tror, begge parter har gavn deraf.

I den forbindelse vil jeg gerne komme med et lille hjertesuk; jeg vil da sige, at efter min formening forudsætter dette for det første, at det er erhvervets folk selv, der kommer og taler deres sag, og at de ikke lader sig repræsentere af udenforstående; for det andet, at de enkelte erhvervsrepræsentanter begrænser sig til at tale på det erhvervs vegne, de repræsenterer, og ikke medtager hele samfundet i deres kritik eller anbefaling; og for det tredje skal jeg tilføje, at det ville øge respekten for erhvervene eller hoved- og brancheorganisationerne, om de kritiserede eller anbefalede de samme lovforslag, uanset hvilken regering der fremsatte dem.

Det har undret mig noget, at f. eks. Landbrugsrådet, eller rettere De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger, ikke sendte samme protestskrivelse mod det toldlovsforslag, den tidligere regering fremsatte den 6. maj 1952, et forslag, der var af langt større rækkevidde end det, vi behandler i dag, og som foruden at berøre tekstilgruppen også berørte jern- og metalvarer samt formstoffer — bl. a. satte man tolden på cykledæk op med 100 pct.; det berørte desuden farver og lakker, glasvarer, instrumenter og satte en told på automobiler på 10 pct. og på motorcykler på 15 pct. Det var et forslag, der i samlet provenu ville give statskassen 52 mill. kr. — set i relation til det foreliggende forslag, der vil give statskassen 30 mill. kr. — alt sammen i 1952-priser og uden forslag om, at deponeringsordningerne skulle ophæves. Dengang kom der ingen protestskrivelse fra landbruget med bl. a. Johs. Larsens og Hans Pinstrups underskrifter.

Jeg har endvidere i min mappe fra told-